

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

14. detsember 2022*

Avalik teenistus – Ajutised teenistujad – Tähtajaline leping – Pikendamata jätmine –
Pikendamise menetlus – Hindamisaruannete arvessevõtmine –
Lõpetamata hindamisaruanne – Vastutus – Varaline kahju – Võimaluse kaotamine –
Mittevaraline kahju – Täielik pädevus – Üldkohtu otsuse täitmine

Kohtuasjas T-296/21,

SU, esindaja: advokaat L. Levi,

hageja,

versus

Euroopa Kindlustus- ja Tööandjapensionide Järelevalve (EIOPA), esindajad: C. Coucke ja
E. Karatza, keda abistas advokaat B. Wägenbaur,

kostja,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

nõupidamiste ajal koosseisus: koja president S. Gervasoni (ettekandja) ning kohtunikud L. Madise
ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kohtusekretär: ametnik A. Marghelis,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 8. septembri 2022. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

- 1 Hageja SU palub ELTL artikli 270 alusel esitatud hagi esiteks tühistada Euroopa Kindlustus- ja Töandjapensionide Järelevalve (EIOPA) 15. juuli 2020. aasta otsuse, millega viimane ei pikendanud tema lepingut, ja vajalikus ulatuses 11. veebruari 2021. aasta otsuse, millega EIOPA jättis rahuldamata hageja kaebuse, ning teiseks hüvitada hagejale sellega tekitatud varaline ja mittevaraline kahju.

Vaidluse taust

- 2 EIOPA võttis hageja 15. jaanuaril 2015 kolmeks aastaks tööle palgaastme AD 8 ajutise teenistujana järelevalve eest vastutavas talituses sisemudelite kinnitatud eksperdina.
- 3 Hageja viidi 1. novembril 2016 sisemudelite kinnitatud eksperdina üle järelevalve ja kontrolli ühtlustamise osakonna sisemudelite rühma.
- 4 Hageja oli 31. oktoobrist 2017 kuni 19. märtsini 2018 emapuhkusel, millele järgnes vanemapuhkus 19. oktoobrini 2018.
- 5 Hageja töölepingut pikendati 15. jaanuari 2018. aasta lisaga kolmeks aastaks kuni 15. jaanuarini 2021.
- 6 Ajavahemikul 1. novembrist 2018 kuni 31. oktoobrini 2019 kohaldati hagejale osajaga (80%) töötamise korda ja regulaarset kaugtööd üks päev nädalas. Seda töökorda kohaldati uuesti 1. veebruarist 2020 kuni 15. juulini 2020. Samuti sai ta ühekordsete lubade alusel teha ajutist kaugtööd.
- 7 Hageja esitas 2019. aasta hindamise raames 9. detsembril 2019 enesehinnangu ja oma hindajaga oli tal vestlus 15. jaanuaril 2020.
- 8 Hindaja esitas 16. jaanuaril 2020 oma hinnangu hageja kohta. Rubriigis „Üldine hinnang ja potentsiaal“, mis sisaldab „käesoleva hindamisperioodiga hõlmatud üldist hinnangut ja vajaduse korral kommentaari töötaja potentsiaali kohta“, hindas hindaja hageja soorituse „rahuldavaks“ ja märkis, et hagejal „on kindlasti potentsiaali, et olla võtmetähtsusega teenistuja EIOPA [sisemudelite] järelevalve töös, kuid seda potentsiaali peaks rakendama nii, et tema sooritused oleks käegakatsutavamad ja parema kvaliteediga[;] 2019. aasta ei olnud piisav ning 2020. aasta tulemused peaksid paranema selleks, et neid pidada üldiselt rahuldavateks“.
- 9 Hageja keeldus oma hindamisaruannet heaks kiitmast ja esitas oma seisukohad 21. jaanuaril 2020.
- 10 EIOPA tegevdirektor, kes on samuti vaidlustamise korral hindaja ja pädev otsustama asjaomase teenistuja poolt hindamisaruande põhistatud tagasilükkamise korral, ei reageerinud hageja poolt hindamisaruande tagasilükkamisele ega seisukohtadele ega teinud seega selles aruandes oma arvamust nende seisukohtade kohta teatavaks.
- 11 Hageja taotlusel leidis EIOPA tegevdirektori ja hageja vahel 27. veebruaril 2020 aset vestlus.
- 12 Hageja sai 2. juulil 2020 oma lepingu pikendamise kohta aruande, milles teenistuse juht ei soovita tema lepingut teist korda pikendada.

- 13 Hageja esitas 8. juulil 2020 oma kommentaarid ja kohtus EIOPA tegevdirektoriga 14. juulil 2020, et arutada soovitus jätta tema leping pikendamata.
- 14 EIOPA tegevdirektor otsustas 15. juulil 2020 jätta hageja lepingu pikendamata (edaspidi „pikendamata jätmise otsus“).
- 15 Hageja esitas 13. oktoobril 2020 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) artikli 90 lõike 2 alusel, mida kohaldatakse analoogia alusel ajutistele teenistujatele Euroopa Liidu muude teenistujate teenistustingimuste (edaspidi „teenistustingimused“) artikli 46 alusel, kaebuse pikendamata jätmise otsuse ja vajalikus ulatuses tema 2019. aasta hindamisaruande peale.
- 16 Tegevdirektor teavitas 15. jaanuaril 2021 hagejat oma kavatsusest jätta tema kaebus rahuldamata ning palus hagejal esitada oma seisukohad, mis esitati 22. jaanuaril 2021.
- 17 Tegevdirektor saatis 1. veebruaril 2021 hagejale ajakohastatud otsuseprojekti, millega jäeti tema kaebus rahuldamata, ning palus tal esitada oma seisukohad, mis esitati 8. veebruaril 2021.
- 18 Tegevdirektor jättis 11. veebruari 2021. aasta otsusega hageja kaebuse rahuldamata (edaspidi „kaebuse rahuldamata jätmise otsus“).

Poolte nõuded

- 19 Hageja palub pärast seda, kui ta oli kohtuistungil loobunud 2019. aasta hindamisaruande tühistamise nõudest, mille kohta tehti kanne kohtuistungi protokollis, Üldkohtul:
 - tühistada pikendamata jätmise otsus;
 - vajalikus ulatuses tühistada tema kaebuse rahuldamata jätmise otsus;
 - mõista välja hüvitis varalise kahju eest, nagu see on arvatud hagiavalduses, ja mittevaralise kahju eest, mis on *ex aequo et bono* hinnatuna 10 000 eurot;
 - mõista kohtukulud välja EIOPA-lt.
- 20 EIOPA palub Üldkohtul:
 - jätta hagi rahuldamata;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Hagi ese

- 21 Tuleb meenutada, et vastavalt personalieeskirjade artikli 90 lõikele 2 koostoimes artikli 91 lõigetega 1 ja 2, mida analoogia alusel kohaldatakse ajutistele teenistujatele teenistustingimuste artikli 46 kohaselt, võib iga teenistuja, kellele kohaldatakse personalieeskirju, esitada Üldkohtule

hagi ainult siis, kui ta on enne esitanud teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutusele või isikule kaebuse tema huve kahjustava akti peale, kui nimetatud asutus või isik on teinud otsuse või kui ta ei ole võtnud käesolevates personalieeskirjades ette nähtud meetet. Halduskaebus ja selle sõnaselge või vaikimisi rahuldamata jätmise moodustavad lahutamatu osa keerulisest menetlusest ning on vaid hagi esitamise eeltingimus (vt selle kohta 25. oktoobri 2006. aasta kohtuotsus *Staboli vs. komisjon*, T-281/04, EU:T:2006:334, punktid 25 ja 26).

- 22 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt toovad tühistamisnõuded, mis vormiliselt on esitatud kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale, kaasa Üldkohtu poole pöördumise selle akti osas, mille peale kaebus esitati, kui kaebuse rahuldamata jätmise otsusel kui niisugusel ei ole iseseisvat sisu (vt 20. novembri 2007. aasta kohtuotsus *Ianniello vs. komisjon*, T-205/04, EU:T:2007:346, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika; 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 75; vt selle kohta ka 17. jaanuari 1989. aasta kohtuotsus *Vainker vs. parlament*, 293/87, EU:C:1989:8, punkt 8).
- 23 Kui kaebuse rahuldamata jätmise otsusel on siiski teistsugune ulatus kui aktil, mille peale kaebus esitati, eelkõige juhul, kui sellega muudetakse esialgset otsust või kui see sisaldab hageja olukorra uuesti läbivaatamist uute õiguslike ja faktiliste asjaolude alusel, mida oleks arvesse võetud juhul, kui need oleksid ilmnunud või olnud pädevale asutusele teada enne esialgse otsuse vastuvõtmist, võib Üldkohtul olla vaja teha konkreetset otsus nõuete kohta, mis on vormiliselt suunatud kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale (vt selle kohta 21. septembri 2011. aasta kohtuotsus *Adjemian jt vs. komisjon*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 24 Käesolevas asjas palub hageja lisaks pikendamata jätmise otsuse tühistamisele tühistada vajalikus ulatuses kaebuse rahuldamata jätmise otsuse.
- 25 See viimati nimetatud otsus ei ole üksnes pikendamata jätmise otsuse muutmata jätmise otsus, kuna EIOPA tegevdirektor võttis seisukoha uute asjaolude suhtes. Täpsemalt viitas EIOPA tegevdirektor uutele faktilistele asjaoludele, nimelt sellele, et teda ei ole vaidlustamise korral hindajana kunagi teavitatud hageja keeldumisest kiita oma 2019. aasta hindamisaruanne heaks ning menetluslikust seisukohast oli see aruanne lõpetamata.
- 26 Neil asjaoludel tuleb analüüsida nii pikendamata jätmise otsuse kui ka kaebuse rahuldamata jätmise otsuse tühistamise nõudeid (vt selle kohta 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 27 Lisaks on kaebuse rahuldamata jätmise otsuses täpsustatud pikendamata jätmise otsuse teatud põhjendusi. Järelikult, arvestades, et kohtueelne menetlus on arenev menetlus, tuleb neid põhjendusi samuti võtta arvesse selleks, et analüüsida pikendamata jätmise otsuse õiguspärasust, kuna need põhjendused peavad langema kokku viimati nimetatud otsuse põhjendustega (16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 80; vt selle kohta ka 9. detsembri 2009. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punktid 58 ja 59 ning seal viidatud kohtupraktika).

Pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse tühistamise nõuded

- 28 Hageja põhjendab oma tühistamisnõudeid kuue väitega, mille eesmärk on tuvastada, et pikendamata jätmise otsus ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus on õigusvastased, ning millest

- esimese kohaselt ei olnud 2019. aasta hindamisaruanne nõuetekohaselt lõpetatud ja lepingu pikendamist käsitlev aruanne põhines lõpetamata hindamisaruandel;
 - teise kohaselt on rikutud erapooletuse põhimõtet, personalieeskirjade artiklit 11 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 41;
 - kolmanda kohaselt on rikutud õigust olla ära kuulatud ja põhjendamiskohustust, personalieeskirjade artiklit 25, põhiõiguste harta artiklit 41 ning EIOPA 14. augusti 2017. aasta lepingu pikendamise menetluse (edaspidi „lepingu pikendamise menetlus“) punkte 6.7, 6.9 ja 6.10;
 - neljanda kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga, juhtumi asjaolud on jäetud hoolikalt hindamata ja on rikutud põhiõiguste harta artiklit 41 ning lepingu pikendamise menetluse punkte 4 ja 6.5;
 - viienda kohaselt on tegemist diskrimineerimisega soo ja perekondliku olukorra alusel, mis on vastuolus personalieeskirjade artikliga 1d ning põhiõiguste harta artiklitega 21 ja 23, ning
 - kuuenda kohaselt on rikutud hoolsuskohustust.
- 29 Menetlusökonoomiat arvestades ja korrakohase õigusemõistmise põhimõtet järgides võib liidu kohus hagi lahendada ilma, et ta tingimata võtaks seisukoha kõigi väidete ja argumentide suhtes, mis pooled on esitanud (vt 5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus *Ranocchia vs. ERCEA*, T-208/16, EU:T:2018:68, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika). Käesolevas asjas tuleb kõigepealt analüüsida esimest väidet, ilma et oleks vaja analüüsida hageja esitatud teisi väiteid.
- 30 Esimeses väites kinnitab hageja, et pikendamata jätmise otsus on õigusvastane, kuna see põhineb 2019. aasta hindamisaruandel, mis oli lõpetamata.
- 31 Hageja rõhutab, et tema 2019. aasta hindamisaruanne on pikendamata jätmise otsuse põhjenduse oluline osa. Nimetatud aruanne ei olnud aga lõpetatud, kuna hagejale ei olnud antud võimalust selle suhtes tõhusalt oma arvamust avaldada. See aruanne ei saa seega olla pikendamata jätmise otsuse vastuvõtmise aluseks. Tegemist on menetlusnormi rikkumisega, mis mõjutab pikendamata jätmise otsuse õiguspärasust ja millel puudub seega õiguslik või faktiline alus, seda enam, et selles otsuses on sõnaselgelt viidatud 2019. aasta hindamisaruandes sisalduvale hinnangule, mis on hagejale antud.
- 32 Lisaks ei saa välistada, et kui hageja kommentaare, milles ta ei nõustunud temale 2019. aasta hindamisaruandes antud hinnanguga, oleks sel ajal nõuetekohaselt arvesse võetud, oleks teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik teinud tema lepingu pikendamise kohta teistsuguse otsuse. Nimelt ei tõenda miski, et tema kommentaare tema 2019. aasta hindamisaruande kohta võeti arvesse ning hindaja negatiivsete seisukohtade kinnitamine kaebuse rahuldamata jätmise otsuses ei ole põhjendatud. EIOPA ei saa seega kinnitada hinnangut, mille hindaja andis 2019. aasta hindamisaruandes.
- 33 EIOPA väidab vastu, et hageja 2019. aasta hindamine toimus nõuetekohaselt kuni vaidlustamise etapini ning hindaja seisukohad on teatavaks tehtud ja on endiselt jõus selleks, et hinnata hageja 2020. aasta soorituste edusamme ja teha otsus hageja lepingu pikendamise kohta.

- 34 Lisaks tunnistab EIOPA, et hageja 2019. aasta hindamise käigus esines menetluslik puudus, kuid ta leiab, et hageja edasikaebus jäeti vaikimisi rahuldamata. Nimelt märkis teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik, et kui hageja oleks talle esitanud edasikaebuse oma hindamisaruande peale, oleks ta selle muutmata jätnud, ning hageja seisukohad, mis olid lisatud tema 2019. aasta hindamisaruande tagasilükkamisele, ei oleks võimaldanud pikendamata jätmise otsust kahtluse alla seada. Teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik teatas pealegi hagejale 27. veebruari 2020. aasta vestlusel, et ta on nõus hindaja antud hinnanguga.
- 35 Selleks et teha otsus nende argumentide kohta, mis käsitlevad 2019. aasta hindamisaruande lõpetamata jätmist, tuleb enne analüüsida selle aruande õiguslikku seisundit.

2019. aasta hindamisaruande lõpetamata jätmine

- 36 Personalieeskirjade artikli 43 esimesest lõigust koostoimes teenistustingimuste artikli 15 lõikega 2 tuleneb, et administratsioon peab tagama, et teenistujate pädevuse, tulemuslikkuse ja tööalase käitumise kohta koostatakse perioodiliselt hindamisaruanded nii hea halduse põhjustel kui ka nende huvide kaitseks. Nimelt kujutavad hindamisaruanded endast kirjalikku ja ametlikku tõendit asjaomasel ajavahemikul teenistuja tehtud töö kvaliteedi kohta (13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, T-591/16, ei avaldata, EU:T:2018:938, punktid 55 ja 56, ning 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus *WD vs. EFSA*, T-320/18, ei avaldata, EU:T:2020:45, punkt 60).
- 37 Komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse C(2013)8985, mis käsitleb personalieeskirjade artikli 43 üldisi rakendussätteid ja personalieeskirjade artikli 44 esimese lõigu üksikasjalikke rakenduseeskirju (edaspidi „komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsus“, mida kohaldatakse analoogia alusel EIOPA suhtes (EIOPA-MB-14/018)), artikli 7 lõike 1 kohaselt toob aruande põhistatud tagasilükkamine töötaja poolt automaatselt kaasa vaidlustamise korral hindaja poole pöördumise. Sama artikli lõikes 3 on ette nähtud, et kahekümne tööpäeva jooksul alates aruande põhistatud tagasilükkamisest jätab vaidlustamise korral hindaja aruande muutmata või muudab seda oma otsust põhjendades, samas kui lõikes 4 on sätestatud, et vaidlustamise korral hindaja otsuse järel muutub aruanne lõplikuks.
- 38 Komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse artikli 7 lõikes 4 on sõnaselgelt ette nähtud, et vaidlustamise korral hindaja otsuse järel muutub aruanne lõplikuks ja et „töötajat teavitatakse e-kirjaga või muul viisil, et otsus, millega aruanne muutus lõplikuks, võeti vastu [...] [ning] tal on sellel hetkel samuti õigus tutvuda vaidlustamise korral hindaja otsusega[; s]elle teabe näol on tegemist otsusest teatamisega personalieeskirjade artikli 25 tähenduses[; p]ersonalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud kolmekuuline tähtaeg kaebuse esitamiseks hakkab kulgema selle teabe teatavaks tegemisest“.
- 39 Sellega seoses tuleb täpsustada, et komisjoni sellise ametliku otsuse sätena, mis on nõuetekohaselt avaldatud ja rakendatud, kehtestab komisjoni 16. detsembri 2013. aasta artikkel 7 üldkohaldatava siduva sisenormi, mis piirab kaalutusõigust institutsiooni ja EIOPA puhul, kes otsustas analoogia alusel kohaldada seda otsust oma struktuuride korraldamisel ja personali haldamisel, ning millele tema töötajad võivad tugineda liidu kohtus, kes tagab selle järgimise (vt analoogia alusel 27. aprilli 2012. aasta kohtuotsus *De Nicola vs. EIP*, T-37/10 P, EU:T:2012:205, punkt 40, ja 7. juuli 2009. aasta kohtuotsus *Bernard vs. Europol*, F-54/08, EU:F:2009:86, punkt 47).

- 40 Nendest sätetest ilmneb selgelt, et kui töötaja hindamisaruande tagasi lükkab, muutub see lõplikuks alles pärast vaidlustamise korral hindaja otsust. Nimelt tuleneb kohtupraktikast, et kui vaidlustamise korral hindajal on hindamisaruandes sisalduvate hinnangute põhjendatuse üle täielik kontrollipädevus ja ta võib aruande heaks kiita või seda muuta ning ta hoidub oma kontrollist õigusvastaselt, ei muutu hindamisaruanne, mille töötaja on tagasi lükanud, lõplikuks (vt selle kohta analoogia alusel 27. aprilli 2012. aasta kohtuotsus *De Nicola vs. EIP*, T-37/10 P, EU:T:2012:205, punktid 38, 41 ja 60).
- 41 Lisaks, nagu hageja õigesti väidab, ei võimalda miski komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuses teha järeldust, et pärast seda, kui vaidlustamise korral hindaja otsuse vastuvõtmiseks ette nähtud tähtaeg on möödunud, lükatakse hindamisaruande põhistatud tagasilükkamine vaikimisi tagasi.
- 42 Vastupidi EIOPA väitele ei ole komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse artikli 7 lõikes 4 tehtud viite personalieeskirjade artikli 90 lõikele 2 eesmärk ega tagajärg see, et käesolevas asjas muutub kohaldatavaks personalieeskirjade artikli 90 lõikes 1 kehtestatud norm; nimelt, kui ei ole vastatud personalieeskirjadega hõlmatud isiku taotlusele, et ametisse nimetav asutus teeks teda käsitleva otsuse, loetakse seda pärast nelja kuu möödumist taotluse vaikimisi rahuldamata jätmise otsuseks. Komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse artikli 7 lõikes 4 on kehtestatud norm, mis on omane käesolevas asjas kohaldatavale hindamismenetlusele ja mida ei saa kõrvale jätta personalieeskirjade artikli 90 lõikega 1 kehtestatud normi kasuks. Komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse artikli 7 lõike 4 sisu ei saa muuta ka siis, kui seda tõlgendada, lähtudes personalieeskirjade artikli 90 lõikes 1 kehtestatud normist, milles on kehtestatud eri menetlus ja tähtaeg.
- 43 Käesoleval juhul kinnitas EIOPA tegevdirektor, kes on samuti vaidlustamise korral hindaja, kaebuse rahuldamata jätmise otsuses – ja seda kinnitati ka kohtuistungil –, et ta ei olnud teadlik hageja poolt 2019. aasta hindamisaruande põhistatud tagasilükkamisest, ja möönis, et seda aruannet ei olnud kunagi lõpetatud. EIOPA selgitab kostja vastuses, et vaidlustamise korral hindaja ei saanud kunagi teadet hageja 2019. aasta hindamisaruande tagasilükkamise kohta tehnilise probleemi tõttu, kuid ta ei esitanud muid täpsustusi peale asjaolu, et pädeval teenuseosutajal paluti 2021. aasta novembris seada sisse teavitamine, kui töötaja lükkab oma hindamisaruande tagasi.
- 44 Administratsioon ei saa siiski tugineda oma sisemisele halduskorraldusele, et põhjendada seda, et ta ei ole täitnud oma peamist kohustust tagada, et perioodiliselt koostatakse hindamisaruandeid tähtaegselt ja nõuetekohaselt (18. detsembri 1980. aasta kohtuotsus *Gratreau vs. komisjon*, 156/79 ja 51/80, ei avaldata, EU:C:1980:304, punkt 15).
- 45 Eeltoodust tuleneb, et vaidlustamise korral hindaja tegevusetust sisemise korraldusevea tõttu pärast seda, kui hageja lükkas 2019. aasta hindamisaruande tagasi, ei saa käsitada selle aruande vaikimisi muutmata jätmisena, mille tagajärjel see muutub lõplikuks ja millest alates hakkaks kulgema tähtaeg selle peale kaebuse esitamiseks. Õiguskindluse põhimõte, millele EIOPA tugineb, ei saa panna hagejale hoolsuskohustust, mis on administratsioonil, ja EIOPA ei saa põhjendatult väita, et hagejal ei ole õigust väita, et hindamismenetlus on õigusvastane, kuna ta ei ole selle väidetava vaikimisi rahuldamata jätmise peale kaebust esitanud. Siiski ei saa tuvastada, et on toimunud vaikimisi rahuldamata jätmine, kuna tegevdirektor, kes ei olnud teadlik hageja poolt hindamisaruande peale esitatud edasikaebusest, ei saanud selle edasikaebuse kohta mingit seisukohta võtta.

- 46 Lisaks olgu märgitud, et kuigi hageja loobus kohtuistungil selle aruande vastu esitatud nõuetest (vt eespool punkt 19), tegi ta seda, ilma et see mõjutaks kriitikat, mida ta oma dokumentides esitas nimetatud aruande lõpetamata jätmise kohta.
- 47 Sellest tuleneb esiteks, et hageja 2019. aasta hindamisaruanne on lõpetamata dokument, mida ei saa hageja tulemuste hindamisel arvesse võtta, ja teiseks on hagejal õigus täiendavalt esile tuua õigusvastane tegevus, mis tuleneb sellest, et nimetatud aasta hindamisaruanne oli jäetud lõpetamata (vt selle kohta 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus *WD vs. EFSA*, T-320/18, ei avaldata, EU:T:2020:45, punkt 62).

2019. aasta hindamisaruande lõpetamata jätmise tagajärjed

- 48 Kõigepealt tuleb meenutada, et tähtajalise lepinguga ajutisel teenistujal ei ole põhimõtteliselt mingit õigust oma lepingu pikendamisele, kuna pikendamine näol on tegemist pelgalt võimalusega, mis sõltub tingimusest, et pikendamine on teenistuse huvidega kooskõlas (6. veebruari 2003. aasta kohtuotsus *Pyres vs. komisjon*, T-7/01, EU:T:2003:27, punkt 64, ja 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 103).
- 49 Nimelt, erinevalt ametnikest, kellele personalieeskirjad tagavad töösuhte stabiilsuse, kohaldatakse ajutistele teenistujatele teistsugust regulatsiooni, mis põhineb asjaomase institutsiooniga sõlmitud töölepingul. Institutsiooni ja tähtajaliselt tööle võetud ajutise teenistuja vahelise töösuhte kestus määratakse kindlaks just nimelt poolte vahel sõlmitud lepingus määratud tingimustes. Lisaks on samuti väljakujunenud kohtupraktikas tunnustatud administratsiooni ulatuslikku kaalutusõigust lepingu pikendamisel (vt 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, T-591/16, ei avaldata, EU:T:2018:938, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika; 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 106).
- 50 Kuigi administratsioonil on ulatuslik kaalutusõigus, siis ei vähenda see niisuguse kaalutusõiguse alusel vastu võetud akti peale esitatud tühistamishagi menetleva Üldkohtu tehtavat õiguspärasuse kontrolli, mis avaldub mitmes aspektis. Mis puudutab nõuet tühistada lepingulise töötaja lepingu pikendamata jätmise otsus, siis liidu kohtu kontroll peab piirduma selle kontrollimisega, kas ei ole rikutud õigusnormi, tehtud ilmset hindamisviga, kuritarvitatud võimu ega rikutud hoolitsemiskohustust, mis administratsioonil lasub siis, kui ta peab tegema otsuse sellise lepingu pikendamise kohta, mis seob teda ja ühte tema teenistujat. Lisaks kontrollib Üldkohus, kas administratsioonil on esinenud sisulisi ebatäpsusi (vt selle kohta 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, T-591/16, ei avaldata, EU:T:2018:938, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 51 Kui administratsioon on sisejuhisega vastu võtnud eriregulatsiooni, mille eesmärk on tagada lepingute pikendamise protsessi läbipaistvus, siis on selle regulatsiooni vastuvõtmine käsitatav institutsiooni enda kaalutusõiguse piiramisena, nagu on märgitud eespool punktis 39, ning see muutis lepinguliste töötajate esialgset korda, mida on eespool kirjeldatud ja mida iseloomustas tähtajaliste lepingute ebakindlus, tuues sisse teatud tingimustel lepingute pikendamise põhimõtte. Nimelt nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et institutsiooni otsus, mis on teatavaks tehtud kõikidele töötajatele ning mis täpsustab lepingute pikendamise või pikendamata jätmise valdkonnas kaalutusõiguse raames kohaldatavaid kriteeriume ja menetlust, kujutab endast sisejuhist ja seda tuleb sellisena pidada soovituslikuks tegevusjuhiseks, mida administratsioon loeb endale siduvaks ning millest ta ei või kõrvale kalduda ilma seda tinginud põhjuseid nimetamata, kuna vastasel juhul rikutakse võrdse kohtlemise põhimõtet (vt 7. juuli

2009. aasta kohtuotsus *Bernard vs. Europol*, F-54/08, EU:F:2009:86, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 27. aprilli 2012. aasta kohtuotsus *De Nicola vs. EIP*, T-37/10 P, EU:T:2012:205, punkt 40).
- 52 Käesoleval juhul on EIOPA lepingute pikendamise menetlus, milles määratakse kindlaks selle ameti üldine poliitika lepingute pikendamise valdkonnas, sisejuhis eespool viidatud kohtupraktika tähenduses.
- 53 Lepingu pikendamise menetluse punktis 4 on ette nähtud, et „töölepingute pikendamise otsuse teeb tegevdirektor (teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik) vastavalt teenistuse vajadustele ja võttes arvesse järgmisi kaalutlusi: a) jätkuv vajadus töökoha järele [...] b) töötaja sooritused [...] c) teenistuja(te) pädevus [...] d) asutuse vajadused“.
- 54 Täpsemalt on lepingu pikendamise menetluse punkti 4 alapunktis b ette nähtud, et kui teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik teeb otsuse lepingu pikendamise kohta, tuginedes töötaja sooritustele, võetakse seda kriteeriumi arvesse, „tuginedes töötaja töökoha kirjeldusele ja soorituste hindamise iga-aastastele aruannetele ning kui ei ole veel hindamisaruannet koostatud, siis katseaja aruandele ja muudele asjakohastele dokumentidele“. Lepingu pikendamise menetluse punktis 6.5 on lisatud, et teenistuse juhi soovitus lepingu pikendamise kohta esitatakse pärast punktis 6.4 ette nähtud dialoogi ja selles peab võtma arvesse „töötaja varasemaid hindamisaruandeid ja tema pädevuse vastavust töökohale nii, nagu selle muutumist võib tulevaste aastate jooksul ette näha; [p]ersonaliüksus tagab, et teenistuse juhil on võimalik tutvuda kõikide töötaja hindamisaruannetega“. Lepingute pikendamise menetluse punkti 6.9 kohaselt teeb lõpliku otsuse tegevdirektor, kes võtab arvesse esiteks teenistuse juhi soovitus ja töötaja kommentaare ning teiseks selle otsuse punktis 4 loetletud kriteeriume.
- 55 Nendest sätetest tuleneb, et kui otsus lepingu pikendamise kohta tehakse töötaja sooritust puudutava kriteeriumi alusel, tuleb asjaomase isiku hindamisaruandeid võtta arvesse nii teenistuse juhi soovitus kui ka otsuse vastuvõtmise etapis.
- 56 Käesoleval juhul algas hageja teenistuse juhi 2. juuli 2020. aasta soovitus tema lepingu pikendamise kohta tsitaadiga hageja 2019. aasta hindamisaruande järeldustest. Nimetatud soovitus keskendus seejärel hageja sooritustele 2020. aasta esimesel perioodil. Selles ei mainitud varasemaid hindamisaruandeid.
- 57 Pikendamata jätmise otsuse kohta nähtub sellest, et teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik tugines hageja soorituste hindamisel sõnaselgelt sooritustele alates 2019. aastast. Pikendamata jätmise otsuses on nimelt jäetud tähelepanuta hageja hea sooritus EIOPA teenistuses olemise esimestel aastatel, kuna see ei ole „asjakohane“. Lisaks rõhutab teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik, et hageja „ei olnud võimeline töötama AD 8 vanemeksperdilt oodatud tasemel juba alates 2019. aastast“. Ta lisab, et hageja sai selle kohta „selge hoiatuse“ juba alates 2019. aasta hindamisest ja et vaatamata sellele hoiatusele ei läinud tema tulemused paremaks. Pikendamata jätmise otsuses ei ole mainitud ühtegi muud hindamisaruannet peale 2019. aasta hindamisaruande.
- 58 Kaebuse rahuldamata jätmise otsuses on selgitatud, et hageja hea sooritus aastatel 2015–2017 põhjendas tema lepingu esimest korda pikendamist, kuid kui tegemist on lepingu pikendamisega teist korda ja tähtajatult, tuleb keskenduda ajavahemikule pärast esimest korda pikendamist.

Kaebuse rahuldamata jätmise otsuses on rõhutatud, et teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isiku jaoks hõlmab see ajavahemik peamiselt 2019. aastat ja 2020. aasta esimest poolaastat, kuna emapuhkuse ja vanemapuhkuse tõttu viibis hageja töölt eemal kuni 2018. aasta oktoobrini.

- 59 Nendest avaldusest nähtub, et ainus hindamisaruanne, mida teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik tegelikult arvesse võttis, on see, mis käsitleb hageja 2019. aasta tulemusi. See hindamisaruanne ei ole aga kunagi muutunud lõplikuks ning seda ei saa hageja tulemuste hindamisel arvesse võtta (vt eespool punkt 47).
- 60 Seetõttu hinnati hageja sooritusi puuduliku toimiku alusel, kuna see ei sisaldanud tema 2019. aasta lõplikku hindamisaruannet (vt selle kohta 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus *WD vs. EFSA*, T-320/18, ei avaldata, EU:T:2020:45, punkt 61).
- 61 Seega rikkus lepingu pikendamata jätmise otsus lepingu pikendamise menetluse sätteid, mille kohaselt tuleb võtta arvesse töötaja varasemaid hindamisaruandeid (vt eespool punkt 53).
- 62 Menetlusnormi rikkumine saab kaasa tuua vaidlustatud otsuse tühistamise ainult siis, kui on tuvastatud, et see menetlusnormi rikkumine võis mõjutada otsuse sisu (vt selle kohta 30. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, F-87/11, EU:F:2013:10, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika). Pikendamata jätmise otsuse tühistamiseks piisab täpsemalt sellest, et hageja soorituste hindamisel oli tema isikutoimik puudulik, kuna nimelt puudus hindamisaruanne, üksnes siis, kui on tuvastatud, et nimetatud asjaolu võis pikendamise menetlust otsustavalt mõjutada (vt selle kohta 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus *WD vs. EFSA*, T-320/18, ei avaldata, EU:T:2020:45, punkt 63).
- 63 Käesolevas asjas on tegu niisuguse olukorraga.
- 64 Nimelt ei saa kõigepealt vastupidi EIOPA väidetele välistada, et kui vaidlustamise korral hindaja oleks nõuetekohaselt tutvunud 2019. aasta hindamisaruande tagasilükkamisega hageja poolt, kusjuures see aruanne sisaldas pealegi hindaja hinnangut, mis on kokku võetud märkega „rahuldav“, ja hageja kommentaaridega, oleks ta saanud neid kommentaare arvesse võtta ja muuta seda aruannet või selle põhjendusi. Sellega seoses on kohtupraktikas rõhutatud, et administratsioonil on kohustus hindamisaruannet piisavalt ja üksikasjalikult põhjendada ja anda asjaomasele isikule võimalus esitada selle põhjenduse kohta seisukohti, kusjuures selle nõude järgimine on eriti tähtis, kui hindamise tulemus on võrreldes varasema hindamisega halvem, nagu on käesolevas asjas (vt selle kohta 11. detsembri 2014. aasta kohtuotsus *DE vs. EMA*, F-103/13, EU:F:2014:265, punkt 38). Seega tuleb tagasi lükata EIOPA argument, mille kohaselt siis, kui teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isikule oleks esitatud hageja edasikaebus ja ta oleks teinud selle kohta otsuse, oleks ta 2019. aasta hindamisaruande muutmata jätnud, ja mille kohaselt tuleks seega seda aruannet arvesse võtta lepingu pikendamise menetluse jaoks, kuna vastasel korral muutuks hindamine ja komisjoni 16. detsembri 2013. aasta otsuse artiklis 7 sätestatud menetlus mõttetuks.
- 65 Seejärel tuleb võtta arvesse, nagu hageja rõhutab, määravat rolli, mida mängib teenistuse juhi soovitus ja pikendamata jätmise otsuses tema soorituste hindamine 2019. aastal.
- 66 Lõpuks ei saa välistada, et teenistuse juht, kellel on vastavalt lepingu pikendamise menetluse punktile 6.5 nõuetekohaselt palutud teha otsus hageja töötulemuste kohta, oleks võinud esitada hageja lepingu pikendamise kohta erinevaid või teistsuguselt põhjustatud ettepanekuid ning et

teenistuslepingute sõlmimise pädevusega isik oleks võinud vastu võtta teistsuguse otsuse (vt selle kohta 30. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, F-87/11, EU:F:2013:10, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 67 Seega võis asjaolu, et hageja kommentaare tema 2019. aasta hindamisaruande kohta ei võetud arvesse ja et aruanne ei ole muutunud lõplikuks, otsustavalt mõjutada pikendamise menetlust.
- 68 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et hageja esimese väitega tuleb nõustuda.
- 69 Järelikult tuleb pikendamata jätmise otsus ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida hageja teisi väiteid.

Kahju hüvitamise nõue

- 70 Hageja leiab, et ta on tõendanud, et otsus jätta tema leping pikendamata ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus – millega on talle tekitatud varalist ja mittevaralist kahju, mille EIOPA peab hüvitama – on õigusvastased.
- 71 EIOPA vaidleb hageja argumentidele vastu.
- 72 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab liidu vastutus ametniku või teenistuja esitatud kahju hüvitamise nõude raames, et samal ajal on täidetud teatavad tingimused: liidu institutsioonidele etteheidetava tegevuse õigusvastasus, kahju tegelik tekkimine ning põhjuslik seos selle tegevuse ja viidatud kahju vahel (vt 16. detsembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon vs. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 73 Siinkohal tuleb täpsustada, et ELTL artikli 270 ning personalieeskirjade artiklite 90 ja 91 alusel avaliku teenistuse valdkonnas toimuv kohtuvaidlus, sealhulgas kohtuvaidlus, milles nõutakse ametnikule või teenistujale tekitatud kahju hüvitamist, järgib spetsiifilisi erinorme võrreldes nendega, mis tulenevad liidu lepinguvälist vastutust reguleerivatest üldpõhimõtetest vastavalt ELTL artiklile 268 ja ELTL artikli 340 teisele lõigule. Personalieeskirjadest nimelt tuleneb, et erinevalt mis tahes muust üksikisikust on liidu ametnik või teenistuja seotud institutsiooniga, olles viimasest sõltuvuses töösuhte kaudu, mis hõlmab spetsiifilist vastastikuste õiguste ja kohustuste tasakaalu, mis väljendub institutsiooni kohustuses hoolitseda asjaomase isiku eest. Selle tasakaalu eesmärk on eeskätt kaitsta institutsioonide ning nende ametnike ja teenistujate vahelist usaldussuhet, mis on vajalik selleks, et tagada kodanike jaoks avalikes huvides neile institutsioonidele antud ülesannete nõuetekohane täitmine. Sellest järeldub, et kui liit tegutseb töandjana, kannab liit suuremat vastutust, mis väljendub kohustuses hüvitada töandjana tegutsedes oma töotajale mis tahes õigusvastase tegevusega tekitatud kahju (vt 16. detsembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon vs. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 74 Kuna esimese väitega nõustuti, on pikendamata jätmise otsus ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus õigusvastased. Esimene EIOPA vastutuse tekkimise tingimus, milleks on etteheidetava käitumise õigusvastasus, on seega täidetud.
- 75 Mis puudutab kaht ülejäänud tingimust, milleks on kahju tegelik tekkimine ja põhjuslik seos, siis tuleb eristada varalist ja mittevaralist kahju.

Varaline kahju

- 76 Varalise kahju osas väidab hageja, et see sisaldab palgasummat ja soodustusi, millele tal oleks olnud õigus alates hetkest, mil tema lepingut oleks tulnud pikendada, see tähendab 16. jaanuarist 2021 kuni Üldkohtu otsuse täitmiseni, millele lisandub hilinenult maksmise eest viivis ja milles võetakse arvesse talle makstud töötushüvitist. Samuti palub ta tagasiulatuvalt teha sissemaksid pensioniskeemi. Hageja leiab, et tema lepingu pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse tühistamine peaks kaasa tooma tema lepingu tagasiulatuva pikendamise ning et pikendamise otsuse tagajärg oleks selle varalise kahju hüvitamine.
- 77 Hageja lisab, et kui Üldkohus peaks leidma, et ta kaotas võimaluse, et tema lepingut pikendataks, siis on see tõsine ja suur võimalus. Ta hindab võimaluse kaotamise suuruseks 90%, kusjuures seda määra tuleks kohaldada summale, mille ta oleks saanud, kui tal oleks mõistliku aja jooksul veel töökoht olnud.
- 78 EIOPA vastab, et isegi kui Üldkohus peaks tühistama pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse, ei tooks kohtuotsuse täitmine kaasa lepingu pikendamist *ipso jure*, ja hageja väidab ekslikult, et tal on subjektiivne õigus oma lepingu pikendamisele. Lisaks ei ole tehtud ühtegi viga ega esinenud õigusvastast tegevust ning hageja ei saa tugineda õiguspärasele ootusele, et tema töölepingut pikendatakse.
- 79 Kõigepealt tuleb meenutada, et personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 alusel liidu kohtule antud täielik pädevus annab talle volitused lahendada lõplikult tema menetluses olevad vaidlused. Selle pädevuse eesmärk on anda liidu kohtutele võimalus tagada avalikku teenistust puudutavates kohtuvaidlustes tehtud tühistamisotsuste praktiline tõhusus nii, et juhul kui ametisse nimetava asutuse õigusvastase otsuse tühistamisest ei piisa asjaomase ametniku õiguste teostamiseks või tema huvide tõhusa kaitse tagamiseks, võib liidu kohus isegi omal algatusel mõista tema kasuks välja hüvitise (vt selle kohta 20. mai 2010. aasta kohtuotsus *Gogos vs. komisjon*, C-583/08 P, EU:C:2010:287, punktid 49 ja 50). Ta võib sama pädevust kasutada, kui hageja ei saa tühistamisest tulenevate kohustuste täitmisest kasu (vt selle kohta 16. septembri 2015. aasta kohtuotsus *EMA vs. Drakeford*, T-231/14 P, EU:T:2015:639, punkt 47).
- 80 Tuleb märkida, et väidetav varaline kahju koosneb kahest eri kahjunõudest. Esimene, millele tuginetakse esimese võimalusena, seisneb sellise töötasu kaotuses, millele hagejal oleks olnud õigus, kui tema lepingut oleks pikendatud. Hageja leiab, et see kahju tuleb hüvitada lepingu pikendamise otsuse vastuvõtmisega tagasiulatuvalt, kuna EIOPA maksab talle sellisel juhul summad, millest ta oli õigusvastaselt ilma jäetud, võttes arvesse talle mujal makstud töötushüvitist. Teine varalise kahju nõue, mis on esitatud teise võimalusena juhuks, kui ei tunnistata, et hagejal oli õigus tema lepingu pikendamisele, seisneb lepingu pikendamise võimaluse kaotamises. Hageja leiab, et selle kahju hüvitab see, kui EIOPA-lt mõistetak스 välja hüvitis, mis on arvutatud 90protsendilise määra alusel – kusjuures see protsent vastab võimalusele, mis tal tema arvates oli lepingu pikendamiseks – samas summas, mida on mainitud eelmises kahju hüvitamise nõudes.
- 81 Mis puudutab esimest väidetava varalise kahju nõuet, mis seisneb töötasu kaotuses, siis tuleb kõigepealt märkida, et hageja ei saa põhjendatult õigustada oma kahju hüvitamise nõuet, mis on esitatud samal ajal tema tühistamisnõudega, mis on esitatud pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale, kinnitades, et nende aktide tühistamine peaks kaasa tooma tema lepingu pikendamise tagasiulatuvalt, mille tulemusel EIOPA tasub talle summad, mis on jäetud talle alates lepingu lõppemisest õigusvastaselt maksmata. Kui nõustuda nende

argumentidega, siis muudaks see käesoleva tühistava kohtuotsuse kuulutamise ajaks esemetuks kahju hüvitamise nõude, mis seisneb töötasu kaotuses. Pealegi ei saa nende argumentidega nõustuda. Nagu on meenutatud eespool punktis 79, võib liidu kohus küll kasutada talle rahalistes vaidlustes antud täielikku pädevust, sealhulgas lihtsalt tühistamisnõuete raames, kui pädeva asutuse tehtud õigusvastase otsuse tühistamisest ei piisa asjaomase ametniku õiguste teostamiseks või tema huvide tõhusa kaitse tagamiseks, kusjuures vajaduse korral võib hageja, kes annab teada, et ta ei saa akti tühistamisest tulenevate kohustuste täitmisest kasu, paluda kohtul seda pädevust kasutada. Käesoleval juhul ei saa EIOPA-le siiski panna kohustust teha seda, mida hageja taotleb ja milleks on tema ennistamine tagasiulatuvalt, kuna eespool punktis 67 tuvastatud õigusvastane tegevus ei tähenda, et ta automaatselt ennistataks tööle, vaid üksnes seda, et 2019. aasta hindamisaruanne lõpetatakse ja lepingu pikendamise taotlus vaadatakse uuesti läbi. Järelikult ei saa nõustuda hageja peamise argumentiga, millega ta põhjendab oma nõuet hüvitada töötasu kaotusega seotud varaline kahju.

- 82 Lisaks, mis puudutab esimest väidetava varalise kahju nõuet, siis tuleb märkida, et töötasu kaotamine on omane tähtjaliste lepingute mis tahes lõpetamisele, kusjuures tuleb veel siinkohal täpsustada, et sellise lepingu pikendamine ei ole õigus, vaid lihtsalt võimalus (vt eespool punktid 48 ja 49). Seega, kuna EIOPA ei andnud täpseid ja konkreetseid kinnitusi hageja lepingu pikendamise kohta, ei saanud hageja eeldada, et ta saab oma töötasu pärast tema tähtjalise lepingu lõppemist edasi (vt selle kohta 12. septembri 2019. aasta kohtuotsus *Manéa vs. CdT*, T-225/18, ei avaldata, EU:T:2019:595, punkt 130). Ka sel põhjusel ei saa väita, et pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse tühistamine tooks ETL artikli 266 kohaselt kaasa selle, et võetaks tagasiulatuvalt vastu uus otsus, millega EIOPA hageja lepingut pikendab. Järelikult tuleb töötasu kaotusest tulenev kahju hüvitamise nõue jätta rahuldamata.
- 83 Mis puudutab teist väidetava varalise kahju nõuet, mis seisneb võimaluse kaotamises, siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab see selleks, et see oleks tuvastatud ja tooks kaasa kahju hüvitamise, olema tegelik ja lõplik (vt selle kohta 21. veebruari 2008. aasta kohtuotsus komisjon vs. Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, punktid 54 ja 55; 5. oktoobri 2004. aasta kohtuotsus *Eagle jt vs. komisjon*, T-144/02, EU:T:2004:290, punkt 165, ja 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus *Fernández González vs. komisjon*, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 110).
- 84 Esimesena tuleb analüüsida tingimust, mis puudutab võimaluse kaotamise tegelikkust.
- 85 Kõigepealt tuleb meenutada, et võimaluse kaotamise tegelikkuse hindamiseks tuleb võtta aluseks kuupäev, mil tehti pikendamata jätmise otsus (vt selle kohta 12. aprilli 2016. aasta kohtuotsus *CP vs. parlament*, F-98/15, EU:F:2016:76, punkt 82).
- 86 Kohtupraktika kohaselt tuleb võimaluse kaotamise tegelikkuse kindlakstegemiseks analüüsida, kas on õiguslikult piisavalt tõendatud mitte tingimata seda, et isiku lepingut ei ole pikendatud – kuna ta ei suuda kunagi tõendada, et see pikendamine oleks toimunud –, vaid seda, et isik on jäänud ilma tõsisest võimalusest, et tema lepingut pikendatakse, mille tõttu asjaomane isik on kandnud varalist kahju sissetuleku kaotamise kujul (vt selle kohta 5. oktoobri 2004. aasta kohtuotsus *Eagle jt vs. komisjon*, T-144/02, EU:T:2004:290, punkt 165, ja 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus *Fernández González vs. komisjon*, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 111).
- 87 Tõsise võimaluse olemasolu ei sõltu sellest, kui tõenäoline on selle võimaluse tekkimine, vaid seda viimast asjaolu võetakse arvesse – kui selle võimaluse olemasolu on tuvastatud – edaspidi eesmärgiga teha kindlaks tekitatud varalise kahju ulatus ja selle hüvitamine (vt selle kohta 6. juuni

2006. aasta kohtuotsus *Girardot vs. komisjon*, T-10/02, EU:T:2006:148, punkt 119, ja 13. märtsi 2013. aasta kohtuotsus *AK vs. komisjon*, F-91/10, EU:F:2013:34, punkt 74). Nii on juba otsustatud, et 50%-le (6. juuni 2006. aasta kohtuotsus *Girardot vs. komisjon*, T-10/02, EU:T:2006:148, punkt 119) või 25%-le (12. aprilli 2016. aasta kohtuotsus *CP vs. parlament*, F-98/15, EU:F:2016:76, punkt 83) hinnatud võimaluse kaotamine või isegi „eriti väikse“ võimaluse kaotamine (13. märtsi 2013. aasta kohtuotsus *AK vs. komisjon*, F-91/10, EU:F:2013:34, punkt 74) oli nende juhtumite asjaolusid arvestades piisavalt tõsine, et teha kindlaks selle võimaluse tegelikkus.

- 88 Käesolevas asjas nähtub toimikust, et kui puuduks pikendamata jätmise otsuse õigusvastatus, ei saa välistada, et hageja lepingut pikendatakse ja veel isegi tähtajatult. Nimelt oli hageja pikendamata jätmise otsuse ajal EIOPA teenistuses täitnud oma ülesandeid enam kui viis aastat ning tema kõikidest hindamisaruannetest nähtub, et ta täitis oma ülesandeid rahuldavalt. Lisaks ei nähtu pikendamata jätmise otsusest, et selle vastuvõtmise ajal oleks hageja lepingu pikendamine olnud vastuolus teenistuse huvide või EIOPA vajadustega. Pikendamata jätmise otsusest nähtub, et see põhines peamiselt hageja 2019. aasta sooritustel ja tema 2019. aasta hindamisaruandel, võtmata arvesse hageja kommentaare selle aruande kohta, mis ei olnud muutunud lõplikuks, ning need mõlemad asjaolusid viisid selle otsuse läbivaatamiseni Üldkohtu poolt. Need kaalutlused kujutavad endast hulka piisavalt täpseid ja usutavaid asjaolusid, et tõendada, et hagejal oli 2020. aastal lepingu pikendamise menetluses konkreetne ja piisavalt tõsine võimalus ehk teisisõnu reaalne võimalus, et tema lepingut pikendatakse tähtajatult, arvestades ka lepingu pikendamise menetluse sätteid ja seda vaatamata ulatuslikule kaalutusõigusele teenistuslepingu pikendamise valdkonnas (vt selle kohta 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 196). See võimalus kaotati 2020. aastal seetõttu, et eespool punktis 67 tuvastatud lõpetamata hindamisaruande kasutamine oli õigusvastane.
- 89 Teisena tuleb analüüsida väidetud võimaluse kaotamise lõplikkust.
- 90 Kõigepealt tuleb meenutada, et võimaluse kaotamise lõplikkust hinnatakse hetkel, mil liidu kohus teeb otsuse, võttes arvesse kõiki juhtumi asjaolusid, sealhulgas asjaolusid pärast kahju tekitanud õigusvastase akti vastuvõtmist (vt selle kohta 6. juuni 2006. aasta kohtuotsus *Girardot vs. komisjon*, T-10/02, EU:T:2006:148, punkt 50, milles on arvesse võetud asjaolu, et ametikohad, millele hageja kandideeris, on nüüd täidetud, ja 14. juuli 2021. aasta kohtuotsus *Carbajo Ferrero vs. parlament*, T-670/19, ei avaldata, edasi kaevatud, EU:T:2021:435, punkt 164, milles võeti arvesse selliseid sündmusi, mis ei olnud veel toimunud Üldkohtu otsuse kuulutamise ajal ning milleks on hageja kohe pensionile jäämine).
- 91 Käesoleval juhul tuleb lõplikkuse hindamiseks analüüsida, kas käesoleva kohtuotsuse kuulutamise päeval ja võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse täitmiseks võetavaid meetmeid, mida peab tegema EIOPA, kaotas hageja lõplikult võimaluse, et tema lepingut pikendatakse lepingu lõppemisel, see tähendab alates 16. jaanuarist 2021 (14. juuli 2021. aasta kohtuotsus *Carbajo Ferrero vs. parlament*, T-670/19, ei avaldata, edasi kaevatud, EU:T:2021:435, punkt 164; vt selle kohta ka 27. oktoobri 1994. aasta kohtuotsus *C vs. komisjon*, T-47/93, EU:T:1994:262, punkt 52).
- 92 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 266 kohaselt nõutakse institutsioonilt, organilt või asutuselt, kelle akt on tühistatud, vajalike meetmete võtmist tühistava kohtuotsuse täitmiseks. Seega on kostjaks olev institutsioon selle sätte alusel kohustatud võtma meetmed tuvastatud õigusvastaste tagajärgede kõrvaldamiseks (vt selle kohta 23. aprilli 2002. aasta kohtuotsus *Campolargo vs. komisjon*, T-372/00, EU:T:2002:103, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).

Kui tühistatud akt on juba täidetud, nõuab selle tagajärgede tühistamine sama õigusliku olukorra taastamist, milles hageja oli enne akti vastuvõtmist (vt selle kohta 31. märtsi 2004. aasta kohtuotsus *Girardot vs. komisjon*, T-10/02, EU:T:2004:94, punkt 84 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 93 Administratsiooni kohustus võtta tühistava kohtuotsuse täitmiseks vajalikud meetmed ei välista siiski tingimata seda, et sellise hageja võimaluse kaotamine, keda puudutav otsus on tühistatud, on lõplik. Kui tühistava kohtuotsuse täitmiseks võetud meetmed, mida administratsioon peab võtma selleks, et järgida jõustunud kohtuotsust, ei saa omada eespool punktis 79 viidatud kohtupraktika tähenduses soovitatavat toimet, kuna need ei anna hagejale samasugust tulemust, mis oleks saavutatud siis, kui tuvastatud õigusvastane tegevus ei oleks aset leidnud, võib kohus tuvastada, et väidetav võimaluse kaotamine on lõplik, ja mõista administratsioonilt välja kahjuhüvitise.
- 94 Näiteks kohtuasjas, milles tehti 14. juuli 2021. aasta kohtuotsus *Carbajo Ferrero vs. parlament* (T-670/19, ei avaldata, edasi kaevatud, EU:T:2021:435, punkt 164), mõistis Üldkohus, kuigi administratsioon ei olnud veel võtnud meetmeid tühistava kohtuotsuse täitmiseks, välja hüvitise direktori ametikohale „varem“ nimetamise võimaluse kaotamise eest, see tähendab kuupäeval, mil tehti teatavaks otsus, millega hageja kandidatuur lükati tagasi ja nimetati ametisse teine kandidaat. Avaliku Teenistuse Kohus mõistis samuti välja hüvitise võimaluse kaotamise eest üksuse juhataja ametikohale varem nimetamiseks, tunnistades, et hageja hilisem nimetamine üksuse juhataja ametikohale ei kujuta endast adekvaatset hüvitist möödunud tagajärgede eest sellise otsuse puhul, millega jäeti ametisse nimetamine kinnitamata (12. aprilli 2016. aasta kohtuotsus *CP vs. parlament*, F-98/15, EU:F:2016:76, punkt 76).
- 95 Kandidatuuri tagasilükkamise otsuseid puudutavates vaidlustes otsustas Üldkohus, et töölevõtmise võimaluse kaotamise lõplikkus tuleneb nende kolmandate isikute õiguste kaitsest, kelle kandidatuur kõnesolevatele ametikohtadele heaks kiideti (vt selle kohta 6. juuni 2006. aasta kohtuotsus *Girardot vs. komisjon*, T-10/02, EU:T:2006:148, punkt 49, ja 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus *Fernández González vs. komisjon*, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 91), mitte sellest, et administratsioonil on võimatu õigusvastast tegevust õiguslikult heastada.
- 96 Kohtuasjas, mis puudutas lepingu pikendamata jätmist, tunnistas Üldkohus, et asjaomase ajutise teenistuja lepingu pikendamise võimaluse kaotamine on hüvitatav, kuigi administratsioonil ei olnud veel olnud võimalust võtta tühistava kohtuotsuse täitmiseks meetmeid (16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 197).
- 97 Sellest kohtupraktika ülevaatest tuleneb, et võimaluse kaotamise lõplikkus ei eelda, et administratsioonil on võimatu oma aktide õigusvastasust õiguslikult heastada. Lõplikkus on tuvastatav, kui kõiki juhtumi asjaolusid arvestades, isegi kui administratsioonil on veel võimalik võtta meetmeid, mis võimaldaksid õigusvastast tegevust heastada, puuduks neil meetmetel hageja jaoks soovitatav toime, jättes talle andmata sama võimaluse kui see, millest ta õigusvastase tegevuse tõttu ilma jäi.
- 98 Käesolevas asjas on tegu niisuguse olukorraga. Esiteks ei tähenda pikendamata jätmise otsuse tühistamine nimelt iseenesest seda, et hageja õiguslikult ennistatakse EIOPA teenistustesse selle otsuse jõustumise kuupäeval. Erinevalt tähtajatu lepinguga ametniku või teenistuja kõrvalejätmise otsusest ei katkestanud pikendamata jätmise otsus töösuhet, mis oleks jätkunud, kui seda otsust ei oleks tehtud. Seega võib administratsioon asuda seisukohale, et uus otsus, mille ta peab käesoleva kohtuotsuse tulemusel vastu võtma, tekitab tagajärgi üksnes tulevikus. Teiseks,

isegi kui EIOPA võtab pärast pikendamata jätmise otsuse Üldkohtu poolt tühistamist vastu uue otsuse, millega pikendatakse hageja lepingut alates tema eelmise lepingu lõppemisest, ei oleks sellel otsusel hageja jaoks soovitatavat toimet ajavahemikul alates tema lepingu lõppemisest kuni uue otsuse vastuvõtmiseni. Nimelt ei ole hagejal alust nõuda selle ajavahemiku eest töötasu maksmist ning ta saab EIOPAs ametiülesandeid täita alles alates hetkest, mil ta sellesse ametisse tööle ennistatakse.

- 99 Kõiki käesoleva juhtumi asjaolusid arvestades on hagejal seega alust väita, et ta kaotas lõplikult võimaluse, et kui käesolevas kohtuotsuses tuvastatud õigusvastast tegevust ei oleks toime pandud, siis tema lepingut oleks selle lõppemise kuupäeval pikendatud.
- 100 Järelikult tuleb nende asjaolude põhjal asuda seisukohale, et EIOPA õigusvastane tegevus jättis hageja kindlalt ilma võimalusest, et tema töösuhe EIOPAGA pikeneb katkestuseta alates 16. jaanuarist 2021 pärast tema lepingu lõppemist (vt selle kohta 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Fernández González vs. komisjon, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 117). Seega on EIOPA vastutuse tekkimise teine tingimus täidetud.
- 101 See kahju on tekkinud EIOPA tegevuse õigusvastasusest, mis võttis hagejalt kindlalt võimaluse, et tema lepingut pikendatakse (vt selle kohta 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Fernández González vs. komisjon, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 111). Kolmas EIOPA vastutuse tekkimise tingimus, mis puudutab põhjuslikku seost väidetava õigusvastase tegevuse ja väidetava kahju vahel, on samuti täidetud ning seega tuleb kindlaks määrata võimaluse kaotamise eest makstava hüvitise summa.
- 102 Kohtupraktikast tuleneb, et selleks et määrata kindlaks võimaluse kaotamise korral makstava hüvitise summa, tuleb kõigepealt tuvastada, mis laadi võimaluse ametnik või teenistuja kaotas, ja siis kindlaks teha kuupäev, millest alates oleks see võimalus talle kasu toonud, seejärel tuleb see võimalus kvantifitseerida ja lõpuks täpsustada, millised olid selle võimaluse kaotamise rahalised tagajärjed ametnikule või teenistujale (vt 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Fernández González vs. komisjon, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punkt 118 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 103 Lisaks tuleb võimalus, mille ametnik või teenistuja kaotas, kindlaks määrata objektiivselt, kui see on võimalik, ja seda täpse analüüsi tulemusena saadud matemaatilise koefitsiendina. Kui seda võimalust ei saa aga nõnda kvantifitseerida, on lubatud kantud kahju hinnata *ex æquo et bono* (vt selle kohta 24. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Fernández González vs. komisjon, T-162/17 RENV, ei avaldata, EU:T:2018:711, punktid 119–121 ja seal viidatud kohtupraktika; 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus VP vs. Cedefop, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 199).
- 104 Hageja andis arvulise hinnangu selle summa kohta, mida tuleb võimaluse kaotamisega seotud hüvitise summa arvutamisel aluseks võtta. Sellise hinnanguga ei saa siiski nõustuda. Nimelt ei ole seda võimalust võimalik õigesti kvantifitseerida ja täpsustada võimaluse kaotamise rahalisi tagajärgi, kuna hageja varalise kahju õige arvutamine sõltub erinevatest oletustest, eelkõige mis puudutab käesoleva kohtuotsuse põhjal EIOPA vastu võetud uue otsuse sisu, hageja teenistuskäigu kogukestust EIOPAs või tema edutamisi. Seetõttu tuleb kohtuasja kõiki asjaolusid arvestades tekitatud kahju hinnata *ex æquo et bono* (vt selle kohta 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus VP vs. Cedefop, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 200 ja seal viidatud kohtupraktika).

105 Käesoleva kohtuasja asjaoludel tuleb sedastada, et kogu varalist kahju, mis hagejale tekkis seetõttu, et ta kaotas võimaluse, et tema töösuhe EIOPAGA pikeneb katkestuseta, see tähendab kahju, mis tekkis võimaluse kaotamisega, et tema lepingut pikendatakse alates 16. jaanuarist 2021 pärast tema eelmise lepingu lõppemist, on õigesti hinnatud, mõistes EIOPA-lt *ex æquo et bono* välja kindlasummalise hüvitise 10 000 eurot. Selles kindlasummalises hinnangus võetakse eelkõige arvesse hageja palgaastet, ajavahemikku tema lepingu lõppemisest kuni EIOPA poolt käesoleva kohtuotsuse alusel uue otsuse tegemiseni, seda, et ta töötas oma töökohal kuus aastat ja et tema hindamisaruanded olid rahuldavad, ning saadud töötushüvitist.

Mittevaraline kahju

106 Hageja väidab, et talle tekitati mittevaralist kahju, mis tulenes esiteks sellest, et pikendamata jätmise otsus ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus põhjustasid talle depressiooni ja kahjustasid tema tervist; teiseks sellest, et tema sooritustele antud negatiivne hinnang tema 2019. aasta hindamisaruandes ja pikendamata jätmise otsuses kahjustasid tema väärikust, mainet ja enesehinnangut, ning kolmandaks sellest, et võimaluse kaotamisest tekkis ebakindlus selle osas, kas tal täitub teenistuses kümme aastat selleks, et tal oleks õigus vanaduspensionile. Tema mittevaralise kahju suuruseks on *ex æquo et bono* hinnatud 10 000 eurot.

107 EIOPA vastab, et hageja sooritustele antud negatiivseid hinnanguid ja otsuseid, mis tehti tema lepingu pikendamata jätmise kohta, ei saa pidada mittevaralise kahju põhjustajaks. Lisaks on vanaduspensionile saamise võimaluse kaotamine vaid üks oletus, kuna isegi kui hageja lepingut oleks pikendatud, ei ole mingit kindlust, et tal oleks täitunud selleks vajalikud kümme aastat.

108 Esiteks, mis puudutab mittevaralist kahju, mis hageja sõnul tuleneb asjaolust, et pikendamata jätmise otsus ja kaebuse rahuldamata jätmise otsus põhjustasid talle depressiooni ja kahjustasid tema tervist, siis tuleb rõhutada, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kui kahju hüvitamise nõuete aluseks on tühistatud akti õigusvastasus, millega on tegemist käesolevas asjas, kujutab Üldkohtu poolt tühistamine endast iseenesest adekvaatset ja üldjuhul piisavat hüvitist igasuguse mittevaralise kahju eest, mis võib hagejale olla tekkinud (vt 18. septembri 2015. aasta kohtuotsus *Wahlström vs. Frontex*, T-653/13 P, EU:T:2015:652, punkt 82 ja seal viidatud kohtupraktika), välja arvatud juhul, kui hageja tõendab, et talle on tekitatud mittevaraline kahju, mida selle tühistamisega täielikult ei hüvitata (vt selle kohta 12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus *CH vs. parlament*, F-129/12, EU:F:2013:203, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).

109 Nii on otsustatud, et kui akti tühistamisel puudub igasugune soovitatav toime, ei saa see iseenesest olla adekvaatne ja piisav hüvitis tühistatud aktiga tekitatud mittevaralise kahju eest (15. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus *HJ vs. EMA*, T-881/16, ei avaldata, EU:T:2019:5, punkt 60, ja 9. märtsi 2010. aasta kohtuotsus *N vs. parlament*, F-26/09, EU:F:2010:17, punkt 107).

110 Käesoleval juhul ei saa pikendamata jätmise otsuse tühistamine eespool punktis 98 esitatud soovitava toime piiride tõttu iseenesest olla piisav hüvitis ning lepingu pikendamata jätmise tagajärgi, välja arvatud materiaalseid, eelkõige hageja tervisele tulenevaid tagajärgi, ei saa hõlpsalt heastada (vt 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *VP vs. Cedefop*, T-187/18, ei avaldata, EU:T:2020:613, punkt 205 ja seal viidatud kohtupraktika).

111 Sellega seoses on hageja õiguslikult piisavalt tõendanud, et talle on tekitatud mittevaralist kahju ning et see kahju tekitati pikendamata jätmise otsusega ja kaebuse rahuldamata jätmise otsusega ning nende vastuvõtmise asjaoludega, mis on omistatavad EIOPA-le. Nimelt oli ta haiguspuhkusel alates 16. juulist 2020 – mille puhul on tegemist päevaga pärast pikendamata

jätmise otsuse vastuvõtmist – kuni tema lepingu lõppemiseni ning ta esitas Üldkohtule arstitõendi, mis tõendab, et tal oli ärevus ja depressioon ning et ta sai selleks ravi. EIOPA ei vaidle vastu stressi- ja ärevusolukorrale, milles hageja oli, ega võta samuti seisukohta esitatud arstitõendi kohta, vaid piirdub märkusega, et hageja lepingu pikendamata jätmiseks oli piisavalt alust.

- 112 Järelikult tekitati hagejale mittevaralist kahju, mis on omistatav EIOPA-le ning mida ei saa täielikult hüvitada pikendamata jätmise otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse tühistamisega.
- 113 Teiseks ei saa hageja väita, et tema sooritustele antud negatiivse hinnanguga 2019. aasta hindamisaruandes ja pikendamata jätmise otsuses tekitati talle samuti mittevaralist kahju. Nimelt, ühelt poolt ei ole käesolevas kohtuotsuses otsustatud, et 2019. aasta hindamisaruanne on õigusvastane, vaid on üksnes tuvastatud, et see ei ole lõpetatud, ning teiselt poolt ei tõenda hageja, kuidas see aruanne ja pikendamata jätmise otsus sisaldavad sõnaselgelt negatiivset hinnangut tema võimetele, mis võib teda solvata, kahjustada tema väärikust, mainet ja enesehinnangut ning mis ületab ajutise teenistuja ülemuse poolt tema objektiivse hindamise raame (vt selle kohta 9. detsembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon vs. Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, punkt 108 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 9. märtsi 2010. aasta kohtuotsus N vs. parlament, F-26/09, EU:F:2010:17, punktid 103 ja 104 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 114 Kolmandaks ei saa hageja ka nõuda, et talle hüvitataks mittevaraline kahju, mis on seotud ebakindlusega, mis on tingitud sellise võimaluse kaotamisest, et tal täitub teenistuses kümme aastat, selleks et tal oleks õigus vanaduspensionile. Kuna käesoleva kohtuotsuse täitmise raames peab EIOPA tegema otsuse hageja lepingu pikendamise kohta, mis võib anda hagejale võimaluse jätkata pensioniõiguste omandamist, on tema taotlus enneaegne.
- 115 Järelikult tuleb käesoleva juhtumi konkreetseid asjaolusid, mis on välja toodud eespool punktides 110 ja 111, õiglaselt hinnates määrata hagejale tekitatud mittevaralise kahju hüvitise suuruseks *ex aequo et bono* 5000 eurot.

Kohtukulud

- 116 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 117 Kuna EIOPA on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista temalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

- 1. Tühistada Euroopa Kindlustus- ja Tööandjapensionide Järelevalve (EIOPA) 15. juuli 2020. aasta otsus jätta SU ajutise teenistuja leping pikendamata.**
- 2. Tühistada EIOPA 11. veebruari 2021. aasta otsus, millega jäeti rahuldamata SU kaebus.**

- 3. Mõista EIOPA-lt välja 10 000 eurot hüvitisena SU-le tekitatud varalise kahju eest.**
- 4. Mõista EIOPA-lt välja 5000 eurot hüvitisena SU-le tekitatud mittevaralise kahju eest.**
- 5. Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**
- 6. Mõista kohtukulud välja EIOPA-lt.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. detsembril 2022 Luxembourgis.

Allkirjad